

"הריני נזיר מאה שנה", אפילו אמר "אלף שנים", אין זה נזיר עולם שיכול להקל שערור מזמן לזמן, אלא נזיר לעולם, שאינו מיקל ראשו לעולם.

תנו רבנן: האומר: "הריני נזיר ואחת", הרי זה מונה שתיים.

ואם אמר "הריני נזיר ואחת, ועוד" הרי זה מונה שלש נזירויות.

הוסיף ואמר "הריני נזיר ואחת, ועוד, ושוב", הרי זה מונה ארבע נזירויות.

ומקשינן: פשיטא! ?

ומשנינן: "ושוב" איצטריכא ליה.

כי מהו דתימא "ושוב" אין פירושו עוד נזירות אחת, אלא שינהג נזירות שוב כי כולחו, כמספר הנזירויות שכבר קיבל, והויא ליה שית נזירויות. דהיינו, שלש קודם שאמר "ושוב", ושלש נוספות על ידי שאמר "ושוב", הרי כאן שש.

קא משמע לך דלא, שאין "ושוב" מוסיף אלא רק נזירות אחת.

תנו רבנן: האומר "הריני נזיר" —

סומכוס אומר: אם אמר "הריני נזיר הן" [שהוא "אחת" בלשון יין] הרי הוא נונה נזירות אחת.

"הריני נזיר דיגון" [שתים בלשון יין], נונה שתיים.

הריני נזיר טריגון" נונה שלש, שכך הוא משמעה של מילה זאת בלשון יין.

ואם אמר: "הריני נזיר כמנין ימי הלבנה", מונה נזירויות כמנין ימי הלבנה [שנת לבנה], דהיינו שנ"ד יום.

רבי אומר: הרי זה נוהג נזירות שנה אחת בלבד — חמה או לבנה, כפי שאמר. עד שיאמר: "נזירות עלי כמנין ימות החמה, וכמנין ימות הלבנה", כי אז אף לרבי נהג הוא הרבה נזירויות.

הרי שלרבי, אף כשאמר "מנין" אינו נהג אלא נזירות אחת ארוכה, כיון שלא אמר "נזירות עלי כמנין", ואיך אמרת שרבי יהודה כרבי סבירא ליה! ?

ומשנינן: רבי יהודה, סבר לה כוותיה דרבי בחדא, ופליג עליה דרבי בחדא.

סבר לה כוותיה דרבי בחדא, בכך שנזירות אחת קביל עליה אם לא אמר "הרי עלי נזירות", ולא אמר "מנין".

ופליג עליה דרבי בחדא, דאילו רבי יהודה שני ליה בין אמר "מנין" ללא אמר מנין, כי כשאמר "מנין", מודה הוא לחכמים שהרבה נזירות קיבל עליו.

ואילו רבי לא שני ליה "מנין", ובין כך ובין כך, כל שלא אמר "נזירות עלי", אינו נהג אלא אחת.

תנו רבנן [היא הברייתא שהובאה לעיל ז א]:

האומר: "הריני נזיר כל ימי חייו", שאין זו קיצבה היות ואינו יודע כמה ימי שני חייו, או שאמר "הריני נזיר עולם", הרי זה נזיר עולם.

ואם קצב את זמן נזירותו, אפילו אם אמר: